

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 6 maart 2006
het hiernavolgend **VONNIS** gewezen:

Not. nr. 66.71.3501/99/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, musicus, geboren te _____ op
_____, wonende te _____ ;
2. _____, ergotherapeute, geboren te _____ op
_____, wonende te _____ ;

Beklaagd van : Te

de eerste en de tweede:

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

-bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)

-en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

-feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In casu:

A.op niet nader te bepalen data, in de periode van 2 maart 1992 tot en met 31 december 1995:

het uitbreiden van de woning, gebruikt als keuken, slaapkamer en veranda;

B.vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode van 2 maart 1992 tot en met 31 december 1995 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding (21 juni 2004): de sub A omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

gelegen in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, meer bepaald parkgebied.

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen **A en B** de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding (21 juni 2004).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 28 a 95 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te

op en geboren te
 op beiden wonende te
 die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op
 02/03/1992 (huis) en 21/12/1992 (grond).

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarmee de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 7 juli 2004 werd betekend aan de beklaagden door afgifte van een afschrift aan de politie van de woonplaats, houdende dagstelling voor de terechtzitting dd. 13 september 2004;
- de ontvangstbewijzen dd. 7 juli 2004 waaruit blijkt dat de beklaagden het voor hen bestemde exemplaar van de dagvaarding in ontvangst namen;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 16 juli 2004 onder de referte zodat voldaan is aan de voorwaarde gesteld door artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;
- de beschikking dd. 13 september 2004 van deze rechtbank en kamer waar- bij de zaak op vraag van de verdediging werd uitgesteld naar de terechtzitting dd. 29 november 2004;
- de beschikking dd. 29 november 2004 waarbij de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 7 februari 2005;
- de beschikking dd. 7 februari 2005 waarbij de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 25 april 2005;
- de beschikking dd. 25 april 2005 waarbij de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 13 juni 2005;
- de beschikking dd. 13 juni 2005 waarbij de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 28 november 2005;
- de beschikking dd. 28 november 2005 waarbij de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 6 februari 2006;
- de beschikking van 6 februari 2006, waarbij de rechtbank de zaak in haar geheel hernam in haar huidige samenstelling ;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank hernam de zaak in haar geheel en aanhoorde op de openbare terecht- zitting van 6 februari 2006:

- het **openbaar ministerie** in de persoon van toenma- lig substituut-procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de **beklaagden** en in hun mid- delen van verdediging vertegenwoordigd en voorgedragen door henzelf en mr. loco mr. advocaten te

1. Gegrondheid van de strafvordering

1.1

Het bewijs van de ten laste gelegde feiten blijkt afdoende uit de gegevens van het strafdossier. De beklaagden hebben het ten laste gelegde in de loop van het opspo-

ringsonderzoek evenmin betwist (stukken 9 en 11, strafdossier). Ook op de terechtzitting dd. 6 februari 2006 werden door de beklaagden noch door de verdediging de tenlasteleggingen betwist.

1.2

De feiten voorwerp van de tenlastelegging A werden gepleegd in gebied dat volgens het gewestplan (koninklijk besluit van 7 november 1978) parkgebied is. Parkgebied is expliciet voorzien in artikel 146, laatste lid DORO als ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Bij arrest nr. van 19 januari 2005 van het arbitragehof werd als volgt beslist:

“1. vernietigt in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaams Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden “voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg (...)”.

Deze vernietiging heeft tot gevolg dat thans *de strafsanctie niet meer geldt* voor de instandhouding van stedenbouwmisdrijven, voor zover het voorwerp van het misdrijf niet in een *ruimtelijk kwetsbaar gebied* gelegen is, zodat het derde lid van artikel 146 DORO thans luidt: *“De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.”.*

Met de voorliggende bepaling, moet de strafrechter, die een *buiten* de ruimtelijk kwetsbare gebieden gelegen instandhoudingmisdrijf beoordeelt, een dubbele vraag beantwoorden. De eerste vraag is of aan dit instandhoudingmisdrijf het karakter van misdrijf werd ontnomen dan wel of voor dit misdrijf een strafuitsluitingsgrond geldt. Deze vraag heeft het Arbitragehof doelbewust open gelaten. De tweede vraag waarvan de formulering en het antwoord afhankelijk is van het antwoord op de eerste vraag, is dan te weten of de strafrechter (nog) bevoegdheid heeft om de herstellvordering te beoordelen.

Bij arrest van 13 december 2005 *leek* het hof van cassatie (Cass. 13 december 2005, www.cass.be.) een einde gesteld te hebben aan de discussie of het voormelde *niet gelden van de strafsanctie* een strafuitsluitende verschoningsgrond dan wel een opheffing van de strafbaarheid betrof. Het hof stelde in dat arrest dat het een *opheffing van het strafbaar karakter* betreft, die het verval van de strafvordering tot gevolg heeft. Bij een ander arrest van 13 december 2005 (Cass. 13 december 2005, www.cass.be) leek het hof van cassatie dan weer te aanvaarden dat het bepaalde in artikel 146, derde lid DORO een *strafuitsluitingsgrond* betrof.

Alleen al de lezing van het *duidelijke* artikel 146 DORO, waarin onder meer de bestanddelen van ook het instandhoudingsmisdrijf worden omschreven, met verder

de vermelding dat de (strafrechtelijke) sanctie niet geldt voor instandhouding buiten ruimtelijk kwetsbare gebieden, geeft aan dat er wel degelijk sprake is van een strafuitsluitende verschoningsgrond, die dus het instandhoudingmisdrijf buiten ruimtelijk kwetsbare gebieden laat bestaan en het strafbaar karakter ervan dus niet opheft.

Gezien de huidige feiten duidelijk gepleegd werden binnen een ruimtelijk kwetsbaar gebied, namelijk parkgebied, is de hiervoor vermelde dubbele vraagstelling echter niet aan de orde.

1.3

De rechtbank is van oordeel dat de tenlasteleggingen A en B bewezen zijn.

2. Straftoemeting

2.1

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de onderscheiden beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

2.2

De door de beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

2.3

De eerste beklaagde is thans jaar. Hij is musicus van beroep. Hij beschikt over een onberispelijk strafrechtelijk verleden wat mildheid bij de straftoemeting verantwoordt.

De tweede beklaagde is thans jaar. Zij is van opleiding ergotherapeut en begeleider bij bijzondere jeugdzorg van beroep. Ook zij beschikt over een blanco strafrechtelijk verleden.

De beklaagden zijn gehuwd en hebben een groot gezin. Zij staan in voor de opvoeding van een gehandicapt kind. Tevens fungeren zij als pleeggezin, wat wijst op hun sociaal engagement en gemeenschapszin.

2.3

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te

maken en hem aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

2.4

De rechtbank kan ingaan op de vraag tot het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling, waarover het openbaar ministerie ongunstig advies verleende.

Opschorting van de uitspraak van veroordeling is voornamelijk ontstaan vanuit de bekommernis de korte (effectieve) gevangenisstraffen te vermijden (C. Van den Wyngaert, *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht, Maklu*, 2003, 418). Daarenboven is het een sanctiemaatregel die de declassering van de betrokkene kan verhinderen: gezien er geen veroordeling wordt uitgesproken, zal de rechterlijke beslissing na afloop van de proeftermijn niet vermeld worden in het strafregister van de betrokken beklagde (L. Dupont, R. Verstraeten, *Handboek Belgisch strafrecht, Acco*, 1989, 939).

Gezien de rechtbank van oordeel is dat aan de beklagden alleszins geen gevangenisstraf dient te worden opgelegd, is de bekommernis om een korte gevangenisstraf te vermijden niet aan de orde. De opschorting die een uitdrukkelijk gunst is, dient in huidig geval dan ook voornamelijk vanuit het criterium van het gevaar voor declassering bij een veroordeling te worden beoordeeld. Zelfs indien een geldboete met uitstel zou worden opgelegd, blijft in de concrete omstandigheden het gevaar voor sociale declassering niet denkbeeldig. Onder meer als pleegouders moeten de beklagden het volle vertrouwen kunnen blijven genieten. Voor de tweede beklagde geldt dan nog in het bijzonder haar tewerkstelling bij de bijzondere jeugdzorg. Bovendien dient hierbij rekening te worden gehouden met de relatief beperkte ernst van de feiten (cf. brief gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dd. 30 januari 2006) en de belangrijke pecuniaire gevolgen die voortvloeien uit de meerwaardevordering, die hierna wordt besproken.

3. Herstelvordering strekkende tot betaling van een meerwaarde

3.1

Bij brief d.d. 22 november 2005 werd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering ingeleid strekkende tot betaling van een meerwaarde van 57.794,00 euro. Deze herstellvordering verving de herstellvordering dd. 14 oktober 2003.

3.2

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft op omstandige wijze in de herstellvordering, aangevuld met de brief dd. 30 januari 2006, uiteengezet dat de goede ruimtelijke ordening door het opleggen van een meerwaardesom niet in het gedrang kan komen en heeft de keuze voor de meerwaardevordering tevens uitdrukkelijk gemotiveerd vanuit de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving en de ernst van de overtreding, aldus voldoende aan de motiveringsvereiste van artikel 149 § 3 DORO.

3.3

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwendings. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, *www.cass.be*). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen.

3.4

Gezien de door gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gevorderde herstelmaatregel intern en extern met de wet strookt en de motieven duidelijk een goede ruimtelijke ordening beogen, dient de rechtbank de herstelmaatregel in te willigen.

3.5

Het is echter wel deze rechtbank die ingevolge artikel 149 § 5 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 op onaantastbare wijze het bedrag van de meerwaarde dient te bepalen. De rechtbank is daarbij niet gebonden door de vordering van de overheid die het herstel vordert en zij mag dit bedrag naar boven of naar beneden aanpassen (vgl. G. DE BERSAQUES, B. HUBEAU en P. LEFRANC, *De sanctionering van stedenbouwmisdrijven. Handhavingsmaatregelen*, Brugge, Die Keure, 2001, nr. 191, p. 114-115). Indien de meerwaarde niet met mathematische precisie kan worden vastgesteld vermag de rechter de meerwaarde in billijkheid te ramen (vgl. Cass. 6 oktober 1998, *T.R.O.S.*, 1999,55, noot).

3.6

Door de Vlaamse Regering werd met het besluit van 5 mei 2000 betreffende de berekening en de betaling van de meerwaarde (hierna geciteerd als meerwaardebesluit) een uniforme regeling uitgewerkt voor het gehele Vlaamse grondgebied die voor deze rechtbank niet bindend is, maar die toch een indicatie kan bieden. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft bij het berekenen van de meerwaarde uitdrukkelijk de formule volgens het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 gehanteerd, namelijk: $\text{Basisbedrag} = (\text{kosten} \times \text{coëfficiënt A} \times \text{coëfficiënt B}) - \text{kosten}$; $\text{nieuw bedrag} = (\text{basisbedrag} \times \text{gezondheidsindex van de maand december voorafgaand aan de maand januari waarin de aanpassing plaats vindt}) / \text{gezondheidsindex december 1999}$.

In concreto werd door de hersteleisende overheid de volgende berekening gemaakt:

Kosten	Coëfficiënt A	Coëfficiënt B	Resultaat
72.242,50	1,5	1,2	57.794,00

3.7

Volgens het meerwaardebesluit (artikel 2) wordt bij de berekening van de meerwaarde rekening gehouden met:

- kosten voor uitvoeren van de wijziging;
- bestemmingsvoorschriften;
- bestemming waaraan de werken beantwoorden;
- verbetering van de welstand in de vorm van comfortverbetering, materiaalgebruik, concurrentievoordelen of welke vorm ook.

Deze elementen zitten verwerkt in de formule die door het meerwaardebesluit wordt aangereikt.

De rechtbank kan de berekening van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bijtreden, ook waar niet geïndexeerde basisbedragen worden gehanteerd, met dien verstande dat de rechtbank van oordeel is dat voor de coëfficiënt B de minimale welstandscoefficiënt van 1,1 dient te worden weerhouden, zodat het basisbedrag bedraagt: $(72.242,50 \times 1,5 \times 1,1) - 72.242,50 = 46.957,62$ euro.

De beklaagde kan zich gelet op de veroordeling tot de betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde, ook op een geldige wijze kwijten door binnen een jaar na dit vonnis de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen c.q. het strijdig gebruik te staken.

Het meer of anders gevorderde van de herstellvordering dan toegekend (3.7) dient als ongegrond te worden afgewezen.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

- Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41;
- Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195 ;
- Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 50, 66 en 100 ;
- Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, art. 44, §. 1-7°, 64, eerste, tweede, derde en laatste lid, 65 ;
- Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42 § 1, 7°, 66, eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 ;
- Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 6°, 7°, 146 al. 1, 1°, 7°, 147, 149, 192bis5° 198bis en 204 ;
- Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen

waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, art. 2 § 1;
 Besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de berekening en de betaling van de meerwaarde, art. 1, 2, 3, 4, 5;
 Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;
 Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.
 Wet 29 juni 1964, artikel 3 en 6.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOEND OP TEGENSRAAK

VERKLAART de beklaagden _____ en _____ schuldig aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A en B;

GELAST voor deze feiten voor elk van de beklaagden de **gewone OPSCHORTING** van uitspraak van veroordeling voor een termijn van drie jaren vanaf heden;

LEGT de beklaagden _____ en _____ elk een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de beklaagden _____ en _____ hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van 173,55 euro.

BEVEELT op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de beklaagden _____ en _____ hoofdelijk een geldsom te betalen gelijk aan de **meerwaarde** die het onroerend goed gelegen te _____ door de feiten omschreven onder de tenlastelegging A heeft bekomen en waarvoor de beklaagde thans wordt veroordeeld en die door de rechtbank op **46.957,62 euro** wordt bepaald.

ZEGT dat de beklaagden en zich op een geldige wijze zullen kunnen kwijten hetzij door binnen één jaar na dit vonnis de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen, zijnde staken van het strijdig gebruik, hetzij door de som van **46.957,62** euro uiterlijk bij het verstrijken van deze termijn van één jaar te storten op het rekeningnummer van het Grondfonds; wijst de herstelvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor het meer gevorderde als ongegrond af.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
ZES MAART TWEEDUIZEND EN ZES

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
substituut-procureur des Konings;
griffier.